

เมนูข้อมูล

นายคาค้า

จุงกลับ 'ค่านิยมเดิม'

สมัยหนึ่งที่เผด็จการซึ่งยึดการบริหารจัดการประเทศไว้นานนานคินอำนาจมาใหม่ๆ ประชาชนที่ห่างเหินจากการมีส่วนร่วมมานานจนส่วนใหญ่หมดความใส่ใจให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง

"พรรคการเมือง" ที่ต้องการเข้าถึงประชาชนต้องเปลี่ยนแบบการขายสินค้าของบริษัทขายยา "หนังขายยา" เป็นเครื่องมือการเข้าถึงชาวบ้าน

ตั้งจอหนังในชุมชน อาจจะเป็นวัดหรือลานกว้างๆ เอรอโฆษณาวิ่งเข้าชุมชนไปบอกกล่าวว่าวันนั้นวันนี่ ที่นั่นที่นี่จะมีหนังเรื่องนี้เรื่องนี้ สนุกอย่างโน้น ตื่นเต้นอย่างนี้ โฆษณาให้มากดูกันฟรีๆ

หลังจากนั้นก็ฉายหนังไป โดยมีหยุดบางช่วงเวลาให้ "นักขาย" หยิบไม้คัมมาเชิญชวนให้ซื้อสินค้า โดย "นักขาย" บอกกล่าวสรรพคุณและโปรโมชันลดแลกแจกแถมกันระเบิดระเบือแบบหาโอกาสดีเช่นนั้นที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว ยกตัวอย่างความวิเศษของยาด้วยวาทลิตบียอดเยี่ยม

ไม่ว่าใครหากมีสตังตงคัพพอเหลือบ้างย่อมอดที่จะควักมาซื้อไม่ได้

"นักการเมือง" ก็ใช้วิธีเดียวกันนี้ ฉายหนังคั่นเวลาโฆษณาสรรพคุณของตัวเอง

เป็นการหาเสียงในยุคสมัยที่ประชาชนยังไม่เห็นประโยชน์ของการมีส่วนร่วมทางการเมือง ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องมานั่งฟังนักการเมืองพูดจา

เมืองพูดจา แต่หลังจากนั้นไม่นานก็เปลี่ยนไป

เมื่อประชาชนเริ่มใกล้ชิดการเมืองมากขึ้น รู้ว่าสิทธิ และการมีส่วนร่วมในอำนาจมีประโยชน์อย่างไรกับตัวเอง การหาเสียงด้วยวิธีเอาทรสพมาเป็นตัวรวมพลเริ่มหมดความจำเป็น

หลายคนมองว่าเป็นการดูถูกประชาชน สร้างค่านิยมไปในทางการมีส่วนร่วม ต้องมีผลประโยชน์ตอบแทน แต่จะมาฟังว่านักการเมืองที่ตัวเองจะต้องไปเลือกมีความคิดความอ่าน มีบุคลิกท่าทางนิสัยใจคออย่างไร ก็ต้องมีหนัง มีตะลุงมาเล่นเพื่อล่อใจ

เสียหายต่อสำนึกของประชาชนไทยต่อประชาธิปไตยมากกว่า

จึงเสนอให้มีการยกเลิกไป เลิกกันมานานแล้ว

ด้วยเหตุผลไม่ชัดเจน วิธีการที่ให้ภาพว่าประชาชนไม่รู้เรื่องการเมือง ห่างไกลการรับรู้ถึงความสำคัญของตัวเอง ต้องเอาทรสพมาชวนให้ไปฟังนักการเมือง เมื่อจะมีการเลือกตั้งกลับมามีอีกครั้ง

กลับมาจากกรผ่านกฎหมายให้จัดให้มีได้ของสถานีวิทยุวิทยุแห่งชาติ "สนช." ที่แต่งตั้งขึ้นมาโดย "คณะรัฐประหาร"

นักการเมืองที่มาจากกรแต่งตั้งเหล่านี้ มองประชาชนไทยยุคปัจจุบันในภาพที่เหมือนหน้าบอดิตที่ผ่านมาแล้ว 40-50 ปี คือไม่รู้เรื่องรู้ราว ไร้สำนึกที่จะเข้าใจในสิทธิของตัวเอง ต้องใช้ความบันเทิง

เริงรมย์จูงให้ออกมามีส่วนร่วมทางการเมือง นักการเมืองจากการแต่งตั้งเหล่านั้น พยายามให้ภาพของประชาชนถูกมองว่าเง่าเต่าตุ่น ไม่ได้พัฒนามาจาก 40-50 ปีที่แล้วเลย มีบางข้อมูลชักนำให้เชื่อไปอย่างนั้น

ผลสำรวจของ "กรุงเทพโพลล์" เรื่อง "ความสุข ความทุกข์ของคนไทย ภายใต้รัฐบาล คสช." ออกมาว่า

คะแนนที่ประชาชนให้กับความทุกข์ที่ได้รับหลังมีรัฐบาล คสช. เข้ามาบริหารประเทศคือ 6.48 จากคะแนนเต็ม 10 โดยร้อยละ 62.9 มีความสุขจากไม่มีการชุมนุมที่ใช้ความรุนแรง ร้อยละ 41.3 จากโครงการประชารัฐ และร้อยละ 36.8 จากการติดต่อสถานที่ราชการสะดวกรวดเร็วขึ้น

ภาพของประชาชนถูกนำเสนอให้เห็นถึงความนิยมชมชอบกับชีวิตแบบไม่วุ่นวาย ได้รับการอุ้มชูจากรัฐ

ในคำถามที่ว่า "ความเห็นต่อระยะเวลาคืนความสุขให้ประชาชน" ซึ่งน่าจะหมายถึงการคืนอำนาจให้

ร้อยละ 16.2 ตอบว่า เหมาะสมดีแล้ว ร้อยละ 48.2 ตอบว่า ถ้าเร็วกว่านี้ก็ดีกว่า ร้อยละ 35.6 ตอบว่า ไม่รับ ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไปเรื่อยๆ

เป็นภาพที่ให้ความรู้สึกถึงความไม่เดือดร้อนอะไรกับการต้องอยู่กับรัฐบาลที่ตัวเองไม่ต้องมีสิทธิมีเสียง

หากติดตามการเสนอทิศทางทางการเมืองการปกครองของประเทศในช่วงนี้ จะพบว่าเสียงที่ดังขึ้นคือ ความพยายามที่จะทำให้เกิดการยอมรับกันว่า "ประชาธิปไตยสากลไม่มีอยู่จริง แต่ละประเทศล้วนมีการปกครองที่เหมาะสมกับตัวเอง" และ "การปกครองที่เหมาะสมกับประเทศไทยคือความสงบเรียบร้อย ไม่วุ่นวายจากนักการเมืองเลว"

เอากันอย่างนั้น ●